

KÁLMÁN MÁRIA

ZÁRÓAKKORD

VÁLOGATOTT VERSEK

VÁLOGATTA ÉS SZERKESZTETTE: BÁRDOSI MÁRIA

2011

TARTALOM

SZIBILLÁK.....	3
HAMLET ÚJ MONOLÓGJA	6
50 ÉV UTÁN	6
A' LA KONRAD LORENZ	7
APÁM HALÁLA UTÁN 46 ÉVVEL.....	8
VAGYOK AKI VAGYOK	9
ATTILA DALA	10
BOLONDOS ŐSZ	10
UNOKANŐVÉREM HALÁLÁRA	11
PITYU EMLÉKÉRE	12
A XXI. SZÁZAD ELÉ	13
MEGINT ELŐLRŐL	14
KI AZ?	14
VERESÉG.....	15
A LIKVIDÁTOR.....	15
TÚL A MESESZIKLÁN	16
HOROSZKÓP	16
ÍRÓNŐK	17
HIÁBA VAGY ÍRÁSTUDÓ	17
A PIPA.....	18
ELLENE MONDOK.....	18
BÚCSÚ.....	19
A DENEVÉRKIRÁLY	20
PETŐFI ÁTKA – REMIX.....	21
ÚJ ANGYALFÖLD – KASSÁK REMIX	22
CSUDIJÓ	22
ÉGADTA VILÁG – JUHÁSZ GYULA REMIX	23
KARÁCSONYI ÉNEK	24
A VADNYÚL	25

SZIBILLÁK

Aranykorban a jó szándékú istenek
Akaratából Szibilla született,
Alakja köré legenda szövődött,
Tevékenységére állam szerveződött.
Mikor megtámadta a tíz beavatott:
A jósnő megintette az erőszakot.
A jósnő megintette az erőszakot.
„Ne tudj, ha a lelked ezt el nem bírja!”
Eltűnt, akár a köd Líbica Szibilla.

De már élt a rege: e nő halhatatlan:
Ilionban látták ismét új alakban.
Bosszúhadat vezet és porig ég Trója
Atlantisz-álmáért volt szükség: falóra.
S teremt „pillanatot” nem egyet, de százat:
Mégsem építik fel az Atlantisz-vágyat.
„Ne tudj, ha az erőd ezt el nem bírja!”
Tengerbe hullt Hellespontica Szibilla.

Később Babilonban láttak valami nőt
Aki Ázsiáról mondott egetverőt.
Kyros elrendelte: kell állami jósda,
Ami eltereli a figyelmet róla.
A „Jönnek a perzsák!” világ-kiáltása
Lett a bátor jósnő vérbíborpalástja.
„Ne tudj, ha jellemed ezt el nem bírja!”
Perzsák harcterén halt Persica Szibilla.

A delphoi jósnő, legendás Pythia
Janus-arca miatt a népnek Delphica.
A teher-lerázás, a timokrácia
Mégsem vidám, szárnyaló demokrácia.
Nem békül meg soha gazdaggal a démos:
Tanul új jósigét athéni stratégos!
„Ne tudj, ha a szíved ezt el nem bírja!”
Méreg által pusztult Pythia Szibilla.

Sámos szigetén száll híre Sámiónak
Nagy beavatója a számok tanának.
Tanítványai a pythagoreusok
Tanítványai a számoszi papok.
Közülök vált ki a Számok Örök Őre.
Első alkimista – tanát kapta: Tőle.
„Ne tudj, ha a hited ezt el nem bírja!”
Elaludt csendesen Sámia Szibilla.

Legnagyobb játszámája az etruszk Cumaeban:
Száz alakban lakik és ír száz barlangban.
12 könyvet ad. Tarquinius léha –
Nőt komolyan venne, arra nem volt példa.
A Szibilla éget. Egy könyve marad csak.
(Michelangelo látja „boldogtalannak”)
„Ne tudj, ha erkölcsöd ezt el nem bírja!”
Kövé vált a szobor – ma Cuména Szibilla.

Iszonyú földrengés közt Szicíliában
Krysis-asszony jelent meg Chymérában.
Arca nem látható, örök gyolcs takarja,
Ám szeme mögüle a csontokat marja.
*„Félj! – kiáltja. – Félj, megvan minden okod!
Aki hatalmat bír – mindig elátkozott.”*
„Ne tudj, ha a múltad ezt el nem bírja!”
Az Etnába ugrott Kiméra Szibilla.

Vajon, meghalt-e, vagy újra átváltozott?
Midás sírjára egy pásztor: nőt álmodott,
Ki hol volt, hol nem volt, éppúgy, mint egy titán.
Átláttak a testén, akár könnyű szitán.
Tanítása rejtély. Gigantomachia.
„Nem isten, nem ember: Gigász a föld ura!”
„Ne tudj, ha jelened ezt el nem bírja!”
Oltárán vált fénné Phrigia Szibilla.

Azt hinné az ember, most végképp föladta,
Hisz többezer éve küzd az istenadta.
Cannae újra látja. Ő a canni Néma.
Egy-egy falevélen egy-egy szava: téma.
Keresik: mit jelent? Ekkor jön Hannibál.
Birodalomnyi nép, szenátus vést kiált...
„Ne tudj, ha a jövőd ezt el nem bírja!”
Elszáradt – mint levél – Cannaei Szibilla.

Az idő sodrában ím ott ül a császár.
Agrippiára néz, ingerli a zárt száj.
Kétely-jóslat miatt fogságra ítélték:
Csak államhoz szólhat. Máshoz szólni vétség.
„Királynőt ölni nem kell félnetek jó lesz”
Hol itt a hiátus? Hogyan érthető ez?
„*Ne tudj, ha helyzeted ezt el nem bírja!*”
Galambként égbe szállt Agrippia Szibilla.

Állítják: tüzelelkű Triburtina is ő.
Egykor néptribunokat tanított e nő
Triburtina durva, szófukar, kegyetlen,
De megváltást jósol, s Megváltót kereszten.
Titkon felkeresik napkeleti Vének...
E jósnőt számontartják a keresztények.
„*Ne tudj, ha türelmed ezt el nem bírja!*”
Hóhér által halt Triburtina Szibilla.

Az utolsó pogány, Julius Apostata
Udvarában ölt testet Erytreia.
Unott, érdektelen, kiábrándult elme,
Egész életében a Könyvet kereste,
Melyben mindentudást írt le balgán egykor,
Amikor még hitte: eljöhet a jobb kor.
Megértve: tudását senki el nem bírja
Örökre eltűnt az utolsó Szibilla.

HAMLET ÚJ MONOLÓGJA

Taníts meg ölni, apám
Vagy ne zavarj igazságaiddal
Addig vagyok igaz
Míg igazságot nem teszek
A vérnősző barom is ember
Ám barom, ha öl
Mert lelke nem vesz el a tettbe
A hatalom igazolja és Helsingör
Asszonyának hegyesre duzzadt
Mellbimbója
Élő barmot Hamlet holtan öljön?
Amibe pusztulunk
Fölösleges igazság
S a végrehajtó a tett hímrinyója.

50 ÉV UTÁN

Miért hogy feledni nem lehet
Bölcs Alma Mater a képedet?
Lépcsőidet sem, amely elkopott
A tanári kart sem amely oktatott
Mindarra, mit őriz vén Európa,
S egy-egy lángész gondolkodott róla.
Ma álzsenik rohannak jobbra-balra
Emlékeztetvén Jekyllre és Hyde-ra
S mi sóhajtunk szilárd polgári ésszel:
„Ki itt ‘kilépsz’ – hagyj fel minden reménnyel!”
Évről évre ide vágyunk vissza
A forráshoz, mely egyedül tiszta.

Alma Mater, emelem poharam!
Diáktársak, elakad a szavam...

A' LA KONRAD LORENZ

Elmondanám, de nem jut eszembe
Megtenném, de nincs mivel
Engem már megtébolyítottak
Az örökké ígért semmivel.
Segítség! Arcbűn. Sötétség délben.
Ez már nem civilizáció.
Nem csodálja, ami emberi.
Elidegenült, mint az inkvizíció,
A tudós sem tudja megmenteni.
Akkor él a jóság, hogyha meghal.
Hullik a csillag, fénylik a holdsarló...
És a lélek folyton visszafordul,
Ólom húzza földre, aki gyarló.
Ami egységes és nevet nyer: az rendszer.
Az ember kiszívja a világenergiát.
Lerombolja, amit megteremtett,
Tárggyá konkurálja az egzisztenciát.
Én vagyok ez vagy Dorian Gray-kölyök?
A hajszában lépést tartva másokkal
Csúnyán elmaradtam önmagam mögött.
A velünk született jog az egyetlen igazi:
Ember vagyok! Ki meri teherré silányítani?!

Elmondanám, de nem jut eszembe
Megtenném, de nincs mivel
Engem már megtébolyítottak
Az örökké ígért semmivel.
Európa, tiéd Konrad Lorenz
És az egzakt meghatározás:
Az emberiség nyolc főbűnének
Alapja a túlszaporodás.
Nincs élettér, életminőség, egészség,
Nem tudsz szeretni, te szegény!
Elrákosítják sejtjeidet
Dogmásítják gondolataidat
Zokogj, könyörögj költemény!

Elmondanám, de nem jut eszembe
Megtenném végre, de nincs mivel...
A lángelme indoklást fedez fel,
Ha életre nem, – halálra gyümölcsözőt.
Ha megalázták egykor önmagával:
A spártai a kardjába dőlt.
A velünk született jog az egyetlen igazi:
Ember vagyok! Ki meri teherré silányítani?!

APÁM HALÁLA UTÁN 46 ÉVVEL

Mottó:

Éltem, bár nem akarták, hogy éljek.
Dolgoztam, bár nem hagyták, hogy dolgozzam!
Mehaltam. Mi mást tehettem volna.
Bocsássátok meg minden jószágomat.

KASSÁK

Az életet, mit akart volna
Utódja sem élhette le.
A politika lett halála,
De nem tévedett szelleme.
Nélküle család, s haza árva.
Ő volt a jóság Mestere.
Gondolatban Utópiában
Sok igaz ember élt vele.
Ám a valóság lövészárkok!
Gond, mely örökké fekete.
Szívében irgalomra vágyott –
Jézusnál volt fedezete.

VAGYOK AKI VAGYOK

Nem tartozom a kiválasztottakhoz
Az Úr tervét nem ismerem
Elpocsékolta öt-hatezer évet
Vagy tudatosan olyan a világ
Hogy ember abban ne érezze magát
Se jól, se okosan, se emberin?
S akkor, ím, megérkezik
A Galileai.
S első szava: „testvér”!
Istenem, de szép ez!
Csak a kiválasztott nem érti
Nem is akarja érteni
Hogy mást választott ki
A Galileai,
És másra. Nem hatalomra,
Pénzre, dölyfre, hierarchiára.
Ő szelíden tűri, hagyja
Hogy világát más elragadja
Tud újat teremteni –
Más nem, csak a Galileai.
Mégfeszítették, meghalt, feltámadott
Azóta a Földön nincs halott
Csak az, aki kiválasztott,
Aki nem hisz, ezért nem szeret
Nem kap áldást, nem ismer békét
Atomot imád és maghasadást
Támadja a kereszt testvériségét
S képzeletében övé a Föld java
Valójában csak mocsaras sara,
A piszok, a hőség, járvány és háború
Besúgórendszer, és ezeregy halál.
Istenek terve nem érdekel
Csak az aki Eljött, Ember lett
És Testvér,
Korbácsolták és keresztre szegezték
Ő az Újszövetség
Nem birkapásztor, hanem büszke harcos
Vérét ontja, feláldozza testét
Más ő, mint akik ítélték felette
Lelke van, ezt elvégeztetett.
Kiválasztotta a lelkeket.

ATTILA DALA

Mottó:

Fájok, mint madárnak a repülés...

Tengernek a parttal egyesülés...

Igaz-e, hogy susognak a fák?
Igaz-e, hogy van igaz világ?
Igaz-e, hogy a por megfogán?
Igaz-e, hogy én vagyok magam?

Nem vagy magadé, mert mástól lettél,
Azért leszel por, mert megszülettél!
Világ annyi van, mint talált vigasz,
De a szél a fákon, látod, az igaz.

Elvesztettem valamit nagyon, nagyon
És nem is kapom vissza, hogyha hagyom,
De létezem, tehát fölháborodom!
És ÉN soha föl nem adom!

BOLONDOS ŐSZ

Bolondos ősz
Hulló falevelek
Bolondos ősz
Hol van, aki szeret
Bolondos ősz
A szívem fáj
Bolondos ősz
A szívem fáj

Virágzó fa
Elmúlás hercege
Virágzó fa
Sudárszép jegenye
Virágzó fa
Csodállak én
Virágzó fa
Csodállak én

UNOKANŐVÉREM HALÁLÁRA

Rózsákat festett fehér alapon
És eladtuk az ócska-piacon.
Esküvőjén selyembe öltözött,
Koronát tartottak a feje fölött,
És asszony lett az asszonyok között.

Bár sajátja sohasem lehetett:
Anyaként nevelt három gyereket.
Azt vallotta, hogy gondoskodni jó,
Élethivatásként gyakorolható,
S meg is tette, bár nem mindenható.

Utazott, látott, adott és kapott,
Így egyensúlyban gondolkozhatott.
Sok volt az öröm, sok a szenvedés,
Életpályává állt össze az egész,
Családfánkon nem úr a feledés.

Ha nem tudod, hogy mi a teendő:
E bátor asszony meg nem érthető.
Itt bánat, de az égi berkeken
Az Esthajnal-csillag ragyog fényesen,
Ott várják őseink végérvényesen.

PITYU EMLÉKÉRE

Szelíd birkózó volt, nyurga gyerek,
Mikor apját kiütötte a halál,
Zokogva állt a friss sírhant felett.
A koszorúkról figyelte egy madár,
Talán éppen az a ritka holló,
Aki közli: itt a „sohamár”!
Nap mint nap történik hasonló,
Leglakottabb hely a temető,
Legszebb könny a szülőért omló,
Ebben marad örök gyerek ő,
Akkor is, ha fiai felnőnek,
Ha tudja, hogy ő a következő.
Az írásaimat nagyon szerette,
Örült, ha tiszteletpéldányt kapott,
S egyszer tűnődve megkérdezte:
„Rád legjobban melyik gondolkozó hatott?”
„Malthus!” – feleltem csodálkozva s büszkén.
„Nem ismerem. Mondd el, mit tanított!”
Fellelkesedtem. Túl életünk delén
Senki sem kérdezte, ki nekem a Mester!
A kérdés fontossága most ütött belém.
„Mire vársz? – nógatott. – Kezdd el!”
És elkezdtem megfogalmazni a szabályt:
„Ne élj vissza a nemzésekkel,
Csak annyi legyen a gyerek,
Kiknek jövőjét biztosíthatod!
Az embert felelőtlenül nem szaporíthatod.
HA A SZÜLETÉSEKET NEM SZABÁLYOZOD:
HALÁLLAL SZABÁLYOZ MAJD A HÁBORÚ!”
Pityu döbbenten meredt rám.
„Nem tudtam, hogy törvény a háború!”
Mindössze ennyit mondott bátyám,
Összefoglalta az emberi nemet:
Amit nyer a születési kártyán,
Az a sírokból visszainteget.
Apa lett, dolgozott és meghalt
A szelíd birkózó, a nyurga gyerek.

A XXI. SZÁZAD ELÉ

Hit, remény és szeretettel
Mindig visszaél az ember.
Hiába mond Miatyánkot
Mögé mormolja az átkot.

Nem tud bocsánatot kérni
Nem tud büntetlenül élni.
Él fekete mágiával:
A fordított Miatyánkkal!

Kéri az Istentől nagyon?
A szomszédját csapja agyon!
Nem kell asszonya vagy háza,
Mert azt úgyis lebombázza.

A nőt elvből meggyalázza!
De még nem teljes az ábra.
Létállapota a gyanú,
Így örökös hamis tanú.

Mindent jobban tud mint „zseni”
Főleg tudást füllenteni.
A leprát hamuként szórja.
A gyanútlant mi sem óvja.

Poklos lesz, pokolra termett
Minden drogos kicsi gyermek!
Több a kábszeres adagja
Mint amennyit kibírhatna.

Így a legfőbb parancsolat:
– Szeresd felebarátodat –
Nem működik sohatöbbé
HÁBORÚ LESZ MINDÖRÖKKÉ!

MEGINT ELŐLRŐL

Letelt ezer év, s a Sátán
Szabadságát visszanyerte.
Tükrébe nézve a látvány
Köszívét mélyen leverte.
Nem volt többé Legszebb Angyal!
Sebeitől újra lázad.
Határozza hideg aggyal:
Leprás lesz a jövő század.
Nimród, Bábel építője
Urának vallja e Férget.
Góg és Magóg nemzedéke
Új jelként kap lepra-érmet.
S amikor a Járvány az Égen dörömböl
Az Úr határoz a Végső Tűzözönről.

KI AZ?

Nem úri, csak urizál.
Nem iszik, csak pityizál.
Le is szaladt Söjtörre!
Ahelyett, hogy böjtölne!
Feje körte alakú,
Zöld, mint az útilapu.
Adót honnan szedeget –
Ettől egyre betegebb.
Kettős ügynök duplagondol:
Jobbra fontol, balra fontol...
Eltűnt dákok utóda –
Egyszer jön egy pilóta...

*Ugye, hogy felismered
És kimondod a nevet?!*

VERESÉG

Az Igazság aranyszobra
Szétosztotta aranyát
Ezzel persze nem váltott meg
Sokszázezer nyavalyát,
Mert az arany szeretete
Nem igazságszeretet –
Az Igazság arany nélkül
Vereséget szenvedett
Magas szinten Kalasnyikov
Csempészete a menő,
Nem kell ide költségvetés –
Lökött spiller a nyerő,
Lőhetsz fejre, hasra, üptre,
S csevelyt váltunk volapükre...

A LIKVIDÁTOR

Él a Likvidátor, a Hatszázhatvanhat,
Forgatókönyve János Jelenései.
Kunkorodik a test, ahová lecsap,
Halott, mint hulló lomb falevelei.
A száznegyvennégyezer Közvetítő
Ideje lejárt. Ők sem védenek meg.
Szárad a mirigy, sorvad az agyvelő,
Liliomok könnyei peregnek.
A Földön Mindent a háború szül.
Az humanista, aki régen csaló.
A likvidátorláng tűzvészé egyesült,
És ez a tűzvész az egyetlen való.
Akarjuk vagy se, azt üzeni Urunk:
„Találkozunk, ember, s elszámolunk!”

TÚL A MESESZIKLÁN

Még most sem tudom elmondani neked
Miért szeretem a rímeket
Még most sem tudom miért fogok tollat
Bár ezzel elúszik a holnap
És minden péntek-szombat virradaton
Mikor bált ad az Ős-Pendragon
Miért vágyódom modern-fáradt testtel
Holdösvényre miként a Mester
Miért mutat utat a mocsáron át
Boszorkánnyá válva a faág

Elmondani még most sem tudom –
Medve szívet cipel az úton
Teknőst búvölnek a háromkirályok
S a sátán kutyái a sárkányok
Lidércfényt játszanak éjnek idején...
A sárkány paradés meselény
Álmokat őriz és bánatot rabol
A jó előtt csendben meghajol
Ezt a meghajlást szívből megköszönöm
Legyen részed öröm a Pendragon-körön...

HOROSZKÓP

Valaminek történnie kell a csillagokban,
Hogy történjen valami a mindennapokban.
Azt kell megtanulnod királyi Vízöntő
Hétköznapijainkban mi a „királyian döntő”!
A Pentakulum életre kelt, élő a Jel.
Ez a Nagy Művelet ideje, az Idő Erővel tele.
Hatszor titkos Páholyok, rám miért nem vártatok?
„Van bőven semmi idején” élünk te meg én.
A Gyűrű Tűztől Tűzig ér, kilenc zsírkő hófehér,
Tudásod Tét és Titok, Megoldod s Letagadod.
„Van bőven semmi idején” élünk te meg én.
Az Éj-izotóp megjelent: Nincs se kint se bent, se fent, se lent.

ÍRÓNŐK

Néha hiányzik Bajza Lenke,
És Kosáryné Réz Lola...
Erdős Renée persze, persze...
És Tormay Cecília!
Polgári költészet falun!
Czóbel Minka egy kertben élt,
S ha kilépett a kiskapun:
S ha kilépett a kiskapun:
Az a kapu könyvet mesélt.
Írt Zsigray Julianna,
S epigonnak mondták szegényt!
Írt Gulácsy Irén nagyban
Gyötrő „fekete völegényt”...
Sok-sok emberasszony –
Ragyogó talentom!

HIÁBA VAGY ÍRÁSTUDÓ

Csak akkor van véleményed,
Ha kimondod a véleményt.
Ha kimondod a véleményt,
Az csak félig lesz költemény.
Akkor érik be költeményed,
Ha megveszik a költeményt.
S ha megveszik a költeményed,
Láttatni kell mint véleményt.
Ha megírod minden reményed:
Csoda lesz a költemény,
Mert reményt ad a véleményed,
S minden csoda, mi remény.
Hiába vagy írástudó:
Ki nem ad reményt, az áruló!

A PIPA

Én a pipa korszakában éltem,
Nem hittem soha és nem reméltem.
Sztálin elvtárs pipába zárt,
Szeretnék végre kitörni már.
Pipába zárva vagyok a füst,
Nem tudok kitörni mint lángezüst.
Vannak még sokan áldozatok –
A végső órán mind rázta a sokk.
Nem mondhatom, hogy föltámadok,
Mert pipavilágban halott vagyok.
Érzed-e azt, ha pipafüst száll
Jel arra: „El kéne számolni már!”
Én a pipa korszakában éltem,
Nem hittem soha, és nem is reméltem...

ELLENE MONDOK

Mire megöregszel, nem érdekel Spengler,
És Wagner zenéje többé már nem mérce.
Gogh vászna színtelen, szerelmed szívtelen,
Ebéded sótalan, az estéd szótelen,
És aminek rabja a fiatalabbja –
Hogy érték is volna, mi sem indokolja.
Öregedő szem, fül,
Egyre jobban renyhül,
Semmi dal vagy móka,
Minden fikció!
Lelked azért káosz,
Mert nem lehetsz Phárosz,
Túlkevés a fóka,
Sok az eszkimó!

BÚCSÚ

Sosem tér vissza a Holló
Mert az Éjhez nincs hasonló
És jobb oktalán szeretni
Mint okokkal könyörögni

Búcsúzom a barátoktól
Naptól Holdtól csillagoktól
Búcsúzom a gyertyafénytől
Fehértől és feketétől

Villanás volt ez az élet
És most máshol várlak én
Sirályokkal hív a tenger
Korallokkal mély ölén

A DENEVÉRKIRÁLY

Edgar Allan Poe – a költő – célra tört és célja döntő
Egy bús október éjjelen
Elindult a végső útra, amíg erejéből futja
Nem volt benne félelem
Látni akarta a rémet, addig, amíg eleven
S nevetett az életen.

A rém felébredt, hallgatózott, bolygóján halál lopózott
Csak halál, más semmisen
S a holt bolygó – Sirius Béta – e rejtélyes, sötét planéta
Ahol minden idegen
Bársonyszárnyait kitérte teliholdas éjjelen
Repült mint rém – véresen.

Alakja nem szelíd sirály, e rém a denevérkirály
Vak. Szeme nem csodaszem
Árnyként haladt a Tejút alatt, elnyelte a Kost, a Halat
S a Földre szállt le sebesen
Hol Edgar Allan Poe – a költő – azt mondta: „Megkeresem,
Minek neve: sohasem.”

A denevért borzadva nézte, pánik költözött szívébe
De csak dúdolt érdesen
„Tudom a dalt, a vágy kihalt, s vágytalanul, komolyan
Szeretlek s követlek denevérem, induljunk máris serényen
Nem sokat tévedett költeményem
Ha denevér – akkor szálljunk denevéren.

Vigyél, nem lesz köztünk viszály, figyelj denevérkirály
Már látom is holt kedvesem
Dúdolj velem, ez az ének, amitől a denevérek
Nem jönnek vissza soha már.”
Így távozott Allan Poe – a költő – s azóta négy emberöltő
A nyomára nem talál.

A rejtélybolygó – Sirius Béta – többé már nem holt planéta
Ott élnek, kiket el nem választ a halál
„Fogd a kezem, itt az idő, itt az élet, itt ahol ő”
Dúdolja sorra pár a párra sugárdalként rátalálva
S el-elalszik a halál
Edgar Allan Poe szerelmének foglya a denevérkirály.

PETŐFI ÁTKA REMIX

A költő átka megfogán,
Mert él és öl a szó.
Petőfi átka százszoros,
És nem vitatható.
Nagy-Károlyban megátkozta
A székelyt és magyart.
Mert Dózsa óta kannibál,
Testvérhúst sülve fal.
„Isten küldd e helóta népre
Földed legszörnyűbb zsarnokát,
Hadd kapjon érdeme díjába
Kezére bilincset, nyakába
Jármot, hátára kancsukát.”

Hol valósul meg történelmed?
Csak a hátad mögött.
Mire lehet szabadságod?
Szabad megdögölnöd.
Fent kibérelt lelkiismeret,
Lent nyomorfogant erény.
Ez az össznépi remény.
„Isten küldd e helóta népre
Földed legszörnyűbb zsarnokát,
Hadd kapjon érdeme díjába
Kezére bilincset, nyakába
Jármot, hátára kancsukát.”

Ő nem hitte igaznak a látszatot.
Gyűlölte a rámért gyalázatot,
Lángoszlop szíve rég elkopott,
Hazája nem merte az egy gondolatot.
Magától ült a tatár lóra,
Szíve nem sajdított.
A legnagyobb magyar költő
Átkozva hátat fordított:
„Isten küldd e helóta népre
Földed legszörnyűbb zsarnokát,
Hadd kapjon érdeme díjába
Kezére bilincset, nyakába
Jármot, hátára kancsukát.”

ÚJ ANGYALFÖLD

KASSÁK REMIX

Elnyelte hát a Váci utca a Váci utat,
Bundás butikok a megfizethető lakást?!
Eres kezek nem forgatnak könyvlapokat
Nekik írtok! – hallik a vád.
Nekik van idejük olvasásra Martini
mellett milliós villák perzsa szőnyegén
ők olvasnak, míg dolgozom én
mésztől izamos állványokon...
nem rokonom a sok volt „vitéz”
és „nemes” – ki y-jaiért kérvényt
nyújt be s van hová e kérvény benyújtható –
Író! Mit ér, – a szó?!

Válaszom acél, mint öklömben eszközöd.
S hogy ne hiányozzék a forma fegyelme:
Halld rímbe tördelve
Bátran nézek a szemedbe Váci út,
Miattam nem lakik pincében munkáscsalád,
Idegeim tehervonatok,
a MÉGIS-t cipelik, a HÁTHA a súly.
A szó mit ér – megfejtetem.
Szavamra köpnek, akikre te köpsz!
A sziklakő kiállja az indulat nedveit.
Te kellesz hozzá: vád és ekrazit –
Hogy építő legyen az építő.

CSUDIJÓ

Az ágytál, az éter, infúzió, katéter
Ennyi az élet, ha legyőzött a baj.
Injekció, véna, éber légy és néma
Mindennap vérvétel, ilyen élet ez!
Nincs gyógyszer, nincs műtő
Nincs áram, nincs hűtő
A rémkép a tepsi
Melyben feketedsz!
Nincs sírhely, nincs sírkert,
S a márvány csak drágán kapható!
Az Apokalipszis
Csak ezredvég-pikszis!
Jöjjön a Boleró!

ÉGADTA VILÁG
JUHÁSZ GYULA REMIX

Majd ha innen örökre elmegyek,
S lelkemet magába fogadja az ég,
Hiányozni fognak a nagy hegyek –
Szeretnék néha visszajönni még.

Lehet, hogy a Styx foglya leszek,
S hiába használom sötét vizét,
Árnyam újra építi testemet –
Szeretnék néha visszajönni még.

> Ó, én senkit se háborgatnék,
Szelíd kísértet volnék én nagyon,
Csak megnézném, hogy kék-e még az ég
És van-e még magyar dal Váradon? <

Hasztalan énekel angyalsereg,
Világ árváját sorsa veri szét,
Sorra lehajolnak az emberfejek –
Szeretnék néha visszajönni még.

Igen, belátom az igazságot:
Megszerettem a test húsbörtönét.
Nem istenkísértés kívánságom:
Szeretnék néha visszajönni még.

Hiszen nem ment el örökre tőlünk
Adta a visszatérés ígétét.
Csak a mindentudás érti a szót:
Szeretnék néha visszajönni még.

KARÁCSONYI ÉNEK

Halottaim, ti szeretettek
karácsonyra jöjjetek haza
ahová egykor érkeztetek
vagonban
mert így döntöttek Trianonban
s eldőlt a fenyőfa
tűzzé nőtt a gyertyaláng
lángtengerré az ország.
Megölted saját szívedet Európa, a tiedet
elhalt földednek himnusza
mert elhalt szíved ritmusa
halottaim, jöjjetek az Isten jön veletek.
Második Eljövételkor
földre száll a harcos Isten
számon kéri a bűnöket
háború lesz, emberek.
Ha győzni fog a szeretet
a bolygónak lesz himnusza
s énekel majd napkelet
északon a jéghegyek
nem ér szánkig a mocsok
mely megöli nyugatot
a tenger újra kék lesz
zöld az Éden – mint régen.
Nincs megváltva a Sátán,
pusztít és rombol a Gázság
megmenteni a Gonosztól
az Atya jön és igaza:
vesszen a világ
mert nem veszhet az Igazság.
Kétezer év halál következik a Fiúért.
A helyes választól az Írás beteljesedik
tisza földön szelíd emberek
mindent újrakezdenek
a Sátán legyőzetik
többé itt helyet nem talál
300 milliárd halott
vonja meg a határt
és Isten.
Más hatalomnak helye nincsen.

A VADNYÚL

Ott, ahol a tengereknek
Minden partja összeér,
És a kaktusz nem szúr,
A piros virág hófehér,
Ott él egymás mellett békén
Tigris és a szende őz,
Piroska és falánk farkas,
Szűzleány és vad dizőz.
Nézik a kék Üveghegyet,
Melytől csilingel a szó,
S szentimentális könnyeket
Sír a Kritikacsikó.
Miként Babonaországban,
Itt is minden körbejár.
Üvegfényel, kacsalábon
Hétszer hét az negyvenhárom,
Minden szörnyen egyremegy:
Kétszer nulla, ötször nulla,
Százszor nulla – ezeregy!
Ebben a nyegle országban
Volt egy Vörös Ingovány.
Közepében élt a Bölcs,
Lakása egy odvas tölgy,
Neve – Alamán.
Kicsit kintebb a Hínárban,
Testvére, a vidám fickó,
Vígkedélyű Alamantó,
Démon, aki álmodó.
Egy szép napon olyat látott,
Bátyja fele akkorától
Hideg zuhanyt vesz talán!
Ő a Bölcshez látogat,
És viszi az álmokat.
Szól bátyjához: „Te derék,
Hideg-józan Alamán!
Tegnapra virradó éjjel
Megálmodtam egy talányt!
Ha megfejted ezt az álmot:
Engem elnyel a mocsár,
Álmaimmal bíbelődni
Nem kell többé sohamár!”

Nem mondhatjuk, Alamánban
Túl buzgott a rokonézés.
Kapva kap az ajánlaton,
Nincsen benne semmi féltés.
Fölkapja a nagy palástot,
Mocsarának híg ezüstjét,
Messze fújja odvas fája
Villámtűz okozta füstjét.
Két éjsötét karikán
Figyel rá vén Alamán.
Alamantó csupa kedves
Jószándék és jókedély.
Félvilágnyit füttyentett,
Lett belőle déli szél,
S mint ki sosem füllentett,
Alamánhoz így beszél:
„Messze délen jártam éjjel,
Sziklát láttam, magasat,
Tetejében gyémántsipka,
Aljából meg aranyat
Bányászott sok kicsi hangya,
Vöröshangyák serege,
Azúrkék nadrágban villog
Valamennyi feneke...”
„Ejnye, – dörmög Alamán –
Rossz a stílusod, öcsém!
Hogy lehet azúrkék nadrág
Vöröshangyák fenekén?!”
„Látod, bátyám, ez az álom.
Vöröshangya, égbék nadrág!
Tudom, hogy a te világod
Zord szabói letagadnák.
No, de hagyjuk! Én csak néztem,
Hogy túrják az aranyhegyet,
Vörös testtel, azúrkéken,
Meg nem állva semmiképpen,
És mindegyik háta megett
Állt egy vesszős tücsökgyerek!
Ahány tücsök, annyi hangya,
Ahány hangya, annyi csákány,
Ahány csákány, annyi korbács,
És csak fogyott az arany,
Míg a legmagasabb ponton

Gyémántsipka aranydombon
Érintetlen csillogott.”
„Állj meg! – kiált Alamán –
Bolond e nép! Bolondfejben
Bolondálom szülte kép!
Nem értelmes semmiképp!
Minek vájnak lenni a mélyben
Aranyat, ha fenn a csúcson
Gyémántsipka tündököl?
Fej kell oda, egyéb semmi,
S gazdaggá lehetne tenni
Azt az álom-államot!”
„Drága bátyám, Alamán,
Ne szakíts meg derekán!
Fogtam magam, füttyentettem,
Rögtön zöld napsugár lettem,
Ami hegyen innen és túl
Pont egyszerre láthatott!
Szétnézve a Völgyvilágban
Néhány szende őzet láttam,
Szőrük mint a gyilkos rozsdá
Egyszervoltra kilakkozva,
Erős oldás és kötésben
Ettek keserűlaput.
Egy vidám tanyán meg éppen
Disznótorban freskót festett
Kicsi mérges öregúr.
Egy magányos pavilonban
Aludttejet ittak mézzel,
És utolsó vacsorára
Készült néhány pályamunkás.
Kócos füsttréti madonna
Kezét nyújtja kézfogásra,
És a neve: Rajala...”
Nagyot rikkant Alamán:
„Ördögadta gazfickója!
Gúnyolódol Rajalán?!”
Ki felhőket szór, égboltot ráz,
Rettegi a puszták népe,
El nem felejtik soha:
Szörnyű rém e szépek szépe,
A pusztítás démona.”

Nagyot hördült Alamán,
A jó tréfát nem értette,
Nagy köpenyét lebegtetve
Lidércfénnel messze szállt.
Öccse vidám hahotája
Besüpped a vén mocsárba,
Híre gyorsan messze ér.
A vidám kópét megszereti
Nevetését dédelgeti
Kedves tündér, a Szeszély.
Szeszély lenge piros lángnyelv,
S borzongó meleg képében
Tengervulkán kráterében
Ült és élt és álmodott.
Nem töprengett, mit tehetne,
Csak erdőtűz lelkeként,
Eljutott a zord vidékre,
Ahol dúlt vén Alamán,
De öccsét, a vidám fickót,
Nem találta meg a lány.
Alamantó lelke kóbor,
Soha nyugton meg nem ül,
Szélviharral, tölgylevélen
Most is kedvtelve repül.
Elbúvöli Rajalát,
A pusztítás démonát.
Alamantót ijeszteni
Merész játék Rajalának.
Alamantó nem porember,
Vágyai nem földi vágyak.
Esőt facsar a vad démon?
Alamantó jeget ereszt.
Villámot hevít Rajala?
Alamantó tengert rekeszt.
Óvatosan nézik egymást,
Szivárványra futva föl,
Rajalának aranyhaja
Földieknek víg gyönyör.
Rajala rohan, viharzik
Félelmetes folyamárban,
Ilyen úrnőt vártak régen
A lidérces ingoványban.

Szeszély tündér útnak ered,
Illa berek, nádak erek,
Oly erővel indul útnak
Mélyéről szerelemkútnak:
Alamantót el-elhagyja,
Aki számos kis patakban
Fickándozik, folydogál.
Mivel Alamantó fiú
Kicsit kényes, kicsit hiú,
Addig áll meg gyönyörködni
Tengerszemnek tükörében,
Míg elmarad a leánytól,
Talán éppen idejében.
Jó Rajala. Látva látja
Mily szépséges a Szeszély:
Nem fékezi zuhogását,
Bömbölteti csobogását,
Hömpölyögve nyeli el
Az ingoványt és tunya népét,
Szeszélyt is, a szépek szépét,
Baglyokat és varangyokat,
Házakat és harangokat,
Gátlás nélkül mindent, mindent,
Megtámszva a magas-istent!
Alamantó menekül.
Átbuckázik fején kétszer,
S hamarosan nem látunk mást,
Mint egy szürke vadnyulat.
Ámul-bámul a világon,
De óvatos mégsincs három
Bölcs sem együtt, mint e nyúl,
Kedve elképesztőn mókás,
Ugrándozó és bohókás –
Álmodni nem most tanul!
Bolondország megkacagja,
S természetes – befogadja...
Rajala meg pusztít, vágdat,
Társat keres szegény, társat,
Ki szelíden ölbevonja,
Megnyugtatja, átdalolja
Óráit és éveit.
Megnyugtatja üres lelkét,
Melyen úr a nagy betegség:

Hithiány és pusztulás.
Meg nem érti, fel nem fogja
Alamantó kedves foglya
Hová tűnt el nyomtalan?
Keresi a napsugárban,
Mélytengerben is alant,
Csak egy parton kell megállni,
Ahol Üveghegyet látni,
Összevissza népség rajta,
Mind amolyan mesefajta:
Itt él egymás mellett békén
Tigris és a szende őz,
Piroska és falánk farkas,
Szűzleány és vad dizóz.
Rajala csak nézi őket
Hatalmán kívül esőket,
S néha lát egy szürke nyulat,
Amely nyávog, néha ugat,
És a démon menekül...
Vérpiros a vadnyúl szeme,
Oly kajánul kacsint vele...
Rajala messzerepül.

